

Justitsministeriet

Lovafdelingen

Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2005-792-0094
Dok.: BBB40153

Besvarelse af spørgsmål nr. 204 af 22. juli 2005 fra Folketingets Retsudvalg.

Spørgsmål:

”Ministeren bedes kommentere Rigshospitalets Center for Voldtægtsorfres rapport om mægling i voldtægtssager. Vil ministeren anbefale, at der gøres brug af mægling i disse sager såvel mellem et offer og en ikke dømt gerningsmand og et offer og en dømt gerningsmand.”

Svar:

1. I rapporten ”Hvor ku’ du gøre det?” har en medarbejder ved Center for Voldtægts ofre på Rigshospitalet beskrevet et forsøg med at tilbyde konfliktmægling, der blev gennemført på centret i 12 måneder i 2003-2004. Formålet med forsøget var ifølge rapporten at undersøge, om konfliktmægling kan bidrage til at forbedre voldtægtsorfres livssituation, og at vurdere betydningen af mægling for parterne på kort og lang sigt. Formålet var endvidere at identificere betingelser og faktorer, som muliggør eller begrænser konfliktmægling, at pege på kriminalpræventive faktorer, og at udvikle en metodebeskrivelse til brug for andre, der arbejder med voldtægts ofre og gerningsmænd.

Det fremgår af rapporten, at forsøget har omfattet 16 kvinder ud af de ca. 250 personer, der årligt henvender sig til Center for Voldtægts ofre på Rigshospitalet. Alle kvinderne i forsøget kendte gerningsmanden eller krænkeren i forvejen. Fem af kvinderne (31 pct.) havde anmeldt forholdet til politiet, mens de resterende 11 kvinder (69 pct.) ikke havde anmeldt forholdet. Det fremgår af rapporten, at 67 pct. af alle centrets brugere i 2003 havde anmeldt det pågældende forhold til politiet.

De 16 kvinder modtog i løbet af forsøgsperioden hjælp til at kontakte den mand, der havde krænket dem.

Det oplyses i rapporten, at tre af de 16 gerningsmænd aldrig blev gjort bekendt med kvindernes ønske om at komme i kontakt med dem. I det ene tilfælde besluttede kvinden således at anmelde i stedet for at kontakte manden. I det andet tilfælde blev kontakt frarådet af politiet, fordi manden blev bedømt som så psykisk afvigende, at en samtale ikke ville være forsvarlig. I det tredje tilfælde havde kvinden ikke sendt det brev, hun havde skrevet til manden.

Ud af de resterende 13 kvinder i forsøget deltog i alt fem kvinder i egentlige mæglingssamtaler med den mand, der havde krænket dem. Ingen af disse fem kvinder havde anmeldt sagen til politiet.

De sidste otte kvinder var alene i kontakt med gerningsmanden via brev eller sms. Tre af kvinderne fik aldrig svar fra gerningsmanden. Det anføres i rapporten, at de kvinder, der aldrig fik svar på deres henvendelse til manden, blev skuffede og forundrede.

I rapporten konkluderes bl.a. følgende om resultaterne af forsøget:

”Kvindernes udtalelser efter at have deltaget i mægling viser, at kvinderne gik styrkede ud af mæglingsprocessen, hvad den end havde bragt dem. Jeg har i forordet til denne rapport gjort klart, at langt fra alle kvinder, der har været udsat for et seksuelt overgreb, ønsker at optage kontakt med den mand, der har krænket dem. Undersøgelsen peger imidlertid på, at hvor kvinderne nærrede et stærkt ønske om at møde den person, der havde krænket dem, bidrog mægling til at forandre og forbedre den livssituation, de befandt sig i efter overgrebet.”

Det anføres afslutningsvis i rapporten, at mægling ved seksuelle overgreb rummer et potentiale for både kvinder, der udsættes for overgreb, for mænd, der begår overgreb, og for professionelle, der arbejder med seksuelle overgreb. Det anføres endvidere, at undersøgelsen rejser en række problemstillinger og spørgsmål, som bl.a. Center for Voldtægts ofre bør udforske yderligere.

2. Som det fremgår, har det omhandlede forsøg omfattet en lille personkreds, også i forhold til det antal personer, der årligt henvender sig. Der er således kun gennemført i alt fem mæglingssamtaler. Hertil kommer, at der i ingen af disse fem tilfælde var sket anmeldelse til politiet. Jeg finder det derfor yderst vanskeligt at drage mere håndfaste konklusioner om brug af konfliktmægling i voldtægtsager alene på baggrund af den nævnte rapport.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at sædelighedsforbrydelser ikke er omfattet af den nuværende ordning med konfliktråd, der kører i de tre politikredse Glostrup, Ringsted og Roskilde. Konfliktrådsordningen omfatter endvidere kun sager, hvor der er sket anmeldelse til politiet. Ordningen er således baseret på den efter min opfattelse meget væsentlige forudsætning, at mægling, som reguleres af det offentlige, er et supplement til retsforfølgning – ikke et alternativ hertil.

Jeg er umiddelbart skeptisk over for, om konfliktmægling er et egnet redskab i forhold til voldtægtsofre. Selv om det naturligvis ikke kan udelukkes, at det i enkelte sager vil kunne være en måde for både offer og gerningsmand at komme videre på, tror jeg, at det vil være yderst sjældent, at offeret for en voldtægt, der er anmeldt til politiet, ønsker en samtale med gerningsmanden.

Jeg finder således ikke, at de 16 forløb – og fem mæglingssamtaler – som er beskrevet i rapporten, giver et tilstrækkeligt grundlag for mere generelle anbefalinger om brug af konfliktmægling i voldtægtssager. Det fremhæves også i rapporten, at forsøget rejser en række problemstillinger og spørgsmål.